

Κυριακή 22α Αύγουστου 2021

Κυριακή Θ' Ματθαίου

(Μτθ. 14, 22 – 34).

*«ἀπῆλθε πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς
περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης» (Μτθ. 14, 25).*

Σήμερα βλέπουμε τό Χριστό νά ἀναζητάει τούς μαθητές Του μέσα στή θύελλα. Εἶναι μία ἀναζήτηση πού κάνει γιά κάθε ἄνθρωπο. Οἱ μαθητές μέσα στή βάρκα τους βασανίζονται ἀπό τόν ἄνεμο καί τή φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ἔτσι εἶναι καί κάθε ἄνθρωπος. Τόν ραπίζει ὁ ἄνεμος τῆς ζωῆς καί πίνει τό πικρό νερό τῆς φουρτουνιασμένης καθημερινότητας. Οἱ μαθητές παλεύουν μόνοι τους. Χωρίς τό Χριστό φτάνουν στά ὅρια τῆς ἀπόγνωσης. Ὁ Κύριος ἀπουσιάζει. Συνομιλεῖ μέ τόν Πατέρα. Χωρίζεται ἀπό τούς ἀγαπημένους Του, γιατί μέ

αὐτή τή φαινομενική Του ἐγκατάλειψη θέλει νά τούς διδάξει.

Τρία πράγματα διδασκόμαστε ἀπ' αὐτό. Πρῶτον, διδασκόμαστε πώς ὁ Θεός δέ λησμονεῖ. Δεύτερον, διδασκόμαστε ὅτι ὁ Θεός δέ χάνει κανέναν. Τρίτον, διδασκόμαστε πώς ὁ Θεός ὠθεῖ στήν ἐλπίδα τόν ἄνθρωπο, ἀκόμη καί στίς πιό ἀκραῖες καταστάσεις.

Ὅταν ὁ Κύριος ἄφησε τούς ἀποστόλους στή θάλασσα, γιά νά ἀνέβει στό βουνό, φάνηκε σά νά τούς ξέχασε. Αὐτοί βρίσκονται στή μέση μιᾶς τρικυμίας καί ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στό ὕψος μιᾶς ὑπέρλογης καί ὑπέρ νοῦν ἀδολεσχίας. Οἱ μαθητές παλεύουν μέ τά κύματα καί ὁ Χριστός ἀναπαύεται στήν ὑπερκόσμια θεοπρεπή δόξα. Οἱ μαθητές εἶναι μόνοι μέ τόν κίνδυνο καί ὁ Χριστός εἶναι μόνος μέ τόν Πατέρα καί τόν Παράκλητο. Ἄλλοῦ ἐκεῖνοι, ἄλλοῦ Ἐκεῖνος. Ἔτσι μοιάζει ἡ ζωή πολλές φορές. Πνιγόμαστε στό ἄγχος καί στά προβλήματα καί θυμόμαστε τό Θεό μόνο στήν

ανάγκη. Διαπιστώνουμε, όμως, ότι απουσιάζει. Αισθανόμαστε τή μοναξιά μας, αλλά δέν βλέπουμε τήν παρουσία Του. Ή βάρκα τής ζωής μας καταποντίζεται, αλλά τό παντοδύναμο χέρι Του δέν έρχεται για νά μᾶς σώσει. Τρῶμε τά χαστούκια τής ζωής, αλλά δέν βρίσκουμε τήν πατρική ἀγκαλιά νά χωθοῦμε μέσα της καί νά παρηγορηθοῦμε. Ὁ Χριστός, όμως, δέν λησμονεῖ τούς ἀνθρώπους πού Τόν ἀγαποῦν. Ποτέ ὁ Θεός δέν ξεχνάει τόν ἄνθρωπο. Ἀκόμη καί τότε πού φαίνεται πώς απουσιάζει, ἀκόμη καί ὅταν μᾶς ἀφήνει νά δοκιμαστοῦμε, νά πονέσουμε, νά πικραθοῦμε, νά βασανιστοῦμε, δέν τό κάνει ἐπειδή μᾶς ξεχνάει. Τό κάνει ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει. Τό κάνει ἀπό διάθεση νά Τόν ποθήσουμε περισσότερο, νά Τόν θυμηθοῦμε πιά ἔντονα, νά Τόν ἀναζητήσουμε πιά θερμά. Ἐμεῖς ξεχνᾶμε τό Θεό. Ἀκόμη καί μέσα στίς ἀποτυχίες μας λησμονοῦμε τό βλέμμα Του καί τήν ἀγάπη Του. Ὁ Θεός, όμως, δέν μᾶς ξεχνάει ποτέ. Ὅσο μακριά νομίζουμε πώς βρίσκεται, τόσο πιά

πολύ μᾶς παρακολουθεῖ καί μᾶς θυμᾶται. Ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ εἶναι τό μεγαλύτερο προσόν τῆς σύντομης πορείας μας πάνω στή γῆ.

Ἐπειτα κάνει ἐντύπωση πῶς ὁ Χριστός, κατεβαίνοντας ἀπό τό βουνό, ἤξερε ἀκριβῶς μέσα στό σκοτάδι καί μέσα στή θύελλα ποῦ θά κατευθυνθεῖ γιά νά συναντήσῃ τούς μαθητές Του. Ὁ Θεός γνωρίζει ἀκριβῶς ποῦ βρίσκεται τό κάθε πλάσμα Του καί κυρίως ὁ κάθε ἄνθρωπος. Ποτέ ὁ Κύριος δέν χάνει κανένα. Δέν ὑπάρχει τρόπος καί τόπος γιά νά κρυφτεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό Θεό. Ὅσο μόνοι καί ἂν αἰσθανόμαστε, ὅσο καί ἂν νομίζουμε ὅτι ὅλοι μᾶς ξέχασαν, μᾶς ἄφησαν καί μᾶς ἔχασαν, ὁ Θεός δέν πρόκειται νά μᾶς χάσει, διότι ποτέ δέν ἔχασε κανέναν. Ἐκεῖνος γνωρίζει ποῦ βρισκόμαστε ὄχι μόνο σωματικά, ἀλλά καί σέ τί κατάσταση εἶμαστε ψυχικά καί πνευματικά. Ἀκόμη καί ἂν χαθήκαμε στά δαιδαλώδη μονοπάτια τῶν ἐπιλογῶν καί τῶν λαθῶν, ἄς μὴν ἀνησυχοῦμε. Ὁ Θεός μπορεῖ παντοῦ νά μᾶς βρεῖ καί νά μᾶς δείξει τήν ἔξοδο ἀπό κάθε

λαβύρινθο και από κάθε τούνελ. Μέσα στην περιπλοκότητά μας μπορεί οι άνθρωποι να μας χάσουν και να μη μας ψάξει κανείς. Ο Κύριος ποτέ δεν θα το κάνει αυτό. Πάντοτε θα μας βρίσκει, θα έρχεται κοντά μας και θα φωτίζει τα σκοτάδια μας με το λαμπερό Του πρόσωπο.

Τέλος, βλέπουμε τους μαθητές να φτάνουν στα όρια του πανικού μπροστά στο φάσμα του θανάτου. Εκείνη την ύστατη στιγμή του κινδύνου και του πειρασμού βλέπουν μέσα στο σκοτάδι τη μορφή Του και ακοῦν εκείνο τό ελπιδοφόρο «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμί· μή φοβεῖσθε»! Ἔτσι γίνεται πάντοτε. Ὁ Θεός αφήνει τόν ἄνθρωπο να δώσει τή μάχη του. Ἐπιτρέπει στους πειρασμούς και στίς δοκιμασίες να ἔλθουν, γιά να κάνει τόν ἄνθρωπο πιά δυνατό, πιά σοφό, πιά ταπεινό, πιά ἐνάρετο, πιά ἔξυπνο, πιά εὐσεβή, πιά ὄριμο. Ὅταν δεῖ ὅτι ἤλθε ἡ πνευματική ἐνηλικίωση, δέν ἐπιτρέπει να ἔλθει ἡ ἀπελπισία. Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἀνθρώπινη ἐπιλογή και ἀνθρώπινο λάθος. Εἶναι δαιμονική παγίδα.

Ποτέ ἡ ἀπελπισία δέν εἶναι ἐπιλογή τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος ἔχει τή δύναμη καί τή θέληση νά βγάλει τόν ἄνθρωπο ἀκόμη καί ἀπό τήν πιά δύσκολη κατάσταση. Δοκιμάζει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά δέν τόν ἀπελπίζει. Κάνει τόν ἄνθρωπο νά περπατήσει ἀκόμη καί πάνω στό νερό, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἀφεθεῖ στήν πρόνοια καί στή σοφία τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στή νύκτα πού βαδίζουμε, μέσα στή θύελλα πού ἀντιμετωπίζουμε, μέσα στόν κίνδυνο τοῦ καταποντισμοῦ, ἄς ἔχουμε στό μυαλό μας πώς ὁ Θεός πάντοτε μᾶς θυμᾶται, ποτέ δέν πρόκειται νά μᾶς χάσει, πάντοτε μᾶς βρίσκει. Ὅσο χαμηλά καί ἄν ἔχουμε πέσει, μπορεῖ νά μᾶς τραβήξει. Πάντοτε θά μᾶς δίνει τήν ἐλπίδα Του, τό φῶς καί τήν παρηγοριά τῆς παρουσίας Του. Ἐμεῖς ἄς Τον ἐμπιστευόμαστε καί ἄς ἀκουμπᾶμε τήν ὑπαρξή μας στά χέρια Του, γιά νά δικαιωνόμαστε καί τώρα στίς περιπέτειές μας καί πάντοτε. Ἀμήν.